

ΤΑ ΔΙΚΑΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η προσάρτησις τής Θεσσαλίας. Όχι Χαρ. Τρικούπης θυμώνει και διαμαρτύρεται. Όχι Πάνος Κολοκοτρώνης στον... «Παράδεισο». Ο καλός ό στρατιώτης πρέπει... νά μυρίζει άλογίλας!... Ό ποιητής Βηλαράς και ή ξεπυντή Ζαγορίτισσα. Ό Θ. Πετιμεζάς και τα μπιλλιετάκια τό πάθημα του «συστημένου» φοιτητού. Ο Κάιζερ στην Κέρκυρα. «Όπου οικριβαίνουν τά πάντα.» Ενα επεισόδιο με τους άμυξάδες κλπ. κλπ.

ΤΑΝ κατελήφθη η Θεσσαλία και ή έγραψεριδες γράφων και ή Κινδύνωντος Έλεγε και έπανελμάδων «Η πασσάρη της θεσσαλίας θεσσαλίας στην θεσσαλία της αλιάς, ή μασαλίτης Χαροκόπειος Τρικούπης θυμώνει, άποντας τη φράση συντην.»

— Δέν είνε προσάρτησης, έλεγε. «Επανάκτησης της θεσσαλίας στην θεσσαλία της αλιάς, ή έποντας τη φράση συντην.»

Και τό δικαιολογούσε.

— Δέν προσάρτωμεν, έλεγε, καμμια ξένη χώρα στο Κράτος μας, ώλλα έπανελμάδων ίδια μας έπαρχιαν, άπολεσθείσαν πρόπτερον.

«Άλλα κανένας δέν τόν άποντας και ή κατάληψης της Θεσσαλίας μενει άδομα τόσον στην ιστορία, δύον και στα έπισημα χαρτιά, ώς επ ο σαράντης της θεσσαλίας στην θεσσαλία της αλιάς, ή έποντας τη φράση συντην.»

Στά παλιά πρό τον Βαλκανικού πολέμου χρόνια, διοικητής της Σχολής της Εντελίδων ήταν ο μακαρίτης Πάνος Κολοκοτρώνης, πάρο τό γένος του «Γέροντας του Μωροκάρη», τύπος τιμών και γενναιού στρατιώτη.

«Οταν δι Κολοκοτρώνης άπεισθην, γέρος πάλεν και άποκαμομένος, από τό στρατό, ή βασιλεὺς Γεωργίου του παρεργώσης, στο Τατόι, ένα κοινό έδυνο παράγητα, νά διμι ίνη, γατι είχεν ανάγκην από δέρα παθαρόν και άναντον και ήρυχταν.

Οι Κολοκοτρώνης, ήν και ήταν λύγος φυγοχαρέμονος, με τό πάλαι, έξεχεν τήν προσφορά. Μόλις λοπάνη πήγε, νά κατακήκη στό παράτημα, είδε τήν επταγαρή «11 αράδισος», έπανο στον οδόσα πον τον παρεργούσθη και είτε με πικρό χαμόγελο, στονς άψοντος του, πον τον συνόδευσαν:

— «Ας μπονε, ζωντανοί, στον Παράδεισο σον, γιατί, πονός ξέρει, ήν θα πατήσουμε σ' αντήν ποθυμένον!

Έσει δι Κολοκοτρώνης έδέχετο, πολλές φορές, τον ίδιον μητρίας του, νεαρούς πάλεν ανθετολογαργούς.

«Επειδή ήμων ήσουν καταδρομένοι από τό πρεμόνο και άλλο σκόνη, και διστάνσαν νά μπον μέσα, ή μακαρίτης του Κολοκοτρώνης τήν παρατηρούσαν:

— Ντροπή! Μονάχα ή δεπονιάδες βάζουν μυρωδές. Οι καιοί στρατιώτων πρέπει νά μυρεύσουν από τόν ίδρωτα τους άλγον και τόν ίδρωτα της υπηρεσίας, για να γινονται καιοί άλματοκοι.

* * *

Μια φορά, ένας «Έλλην λόγιος» έκαψε μια φιλολογική διάλεξη στον «Παρνασσό» και άλλαξε τόν άδοξαντον Λέοντος Τολοτού, προσταθήσας ν' αποδείξη δη δέν άξεις πιπότων ώς συγγραφεύς δη Ράσσος σιωρος.

Όταν τελείσθεν ή διάλεξις, κάποιος αφροστής, φύτησε τόν Έφημαν. Ροΐθην:

— Ήπως σον φανίκωνε ή πετρές, πον δρούσεν έναντιον τον Ταλστού διδιλέξασ;

— Έχω τήν γνώμην, απόντησεν δη Ροΐδης, δη τά λιθοβολίγματα κατά τής μεγαλοτήνας είνε πάντοτε σάν τής πέτρες πον οίγκεν κανείς στή θύλασσα, και δέν άφιντον κανέναν ίχνος.

* * *

Ο μεγάλος «Ηπειρώτης ποιητής και λατρός Βηλαράς, πήρανε, μια φορά, στό χωρό Τσεπέλοβο τής «Ηπείρου, μιαν με ένα φίλο του, τόν

— Τό κοτόπουλο πού έφυγε ή «Άλμα, ήταν δηλητηριασμένο... Ναι, δηλητηριασμένο από σάρς, τή μητέρα της!»

Η φονίτσα μητρά δέν ζήτησε ν' αρνηθή το έγκλημά της. Κατασυγκινμένη τά όμολογης δλα... Έχει σκοτώσει τήν κόρη της από οίκτο... Τή λυπόταν γιατί θά ήταν δυστυχισμένη σ' δλη της ζωή... Δέν ήταν από προτιμότερο από τό φρενοκομείο και τή δυστυχία;

«Επακούθησε σιωπή. Κατόπιν δη άνακριτής είπε στήν τραγική μπτέρων:

— Κυρία, δάνηκετε στήν δικαιοσύνη... Έν ονόματι τού νόμου σάς ουλαμβάδων!...

«Η δίκη τής κ. Χόπκινς πρόκειται νά διεδαχθῇ αυτές τής ήμερες και ή κοινή γνώμη τής Αμερικής περιμένει με άγωνία τό διπτολέσμα της.

Για μια φορά άκομα οι ένωρκοι θά θέσουν στήν συνεδρίου τους τό έρωτημα: «Έχει τό δικαιώμα ένας γονεύς νά σκοτώση τό παιδί του, δταν αυτό ύποφέρη»;

Αναστάσιον Σακελλάρουν.

«Έχει, στην «Βρίσι Καίσαρινα πού σταθήσαν νά ποιν νερό, είδαν μια όντα στην Καίσαρινα χωρική, πού σπαμένη καθώς ήτανε κ' έγγεμη στή δράση, άπων, χωρίς νά τό θέλη, νά φινωνταν τά πόδια της, πού ήτανε γυνα... και κατί παρατάσσων.

Ο Βηλαράς, δταν πλησίασα, θελησε νά περάση τήν χωρική και έπειδη είδε πάς ή φούστα της ήτανε κεντημένη γόρδα-γόρδω με λουλούδια πολλά, σαν φράγκη, της ήτανε, χωμογελάντων:

— Ήμωναν τον έφραξες τόν κ' ή πο σθν, πούρ μου!

Η τετραπέραθρη δμος Ζαγορίσια, δέν τά ήσας..

— Ναι, άρετην, τόν άπηντησε. Γιά νά μην μπανονταν τά... γαϊδούρια!

Η άπαντησαν αύτή απεστόμωσε τόν Βηλαρά, δη δοτος γυρίζοντας είτε στό Σακελλάρουν:

— Πάμε, δάσκαλε, γιατί τήν πάθαμε!...

Μια φορά, πού ένας φοιτητής έζεταζόταν γιά τό πτυχείο του, μαζή με μερκούς άλωνος, δη η Πετιμεζάς τόν διέκοψε και τόν ήσπεισεν απότομως:

— Στίλια δι Τάξε;

— Μάλιστα, τόν άπηντησε ταραχείς δ φοιτητής.

— Εί, λοιπόν, άγριευν δη η Πετιμεζάς, πρίν αύτον στέξαμεν, τόλιμοστον διά την περιόδον αύτην, μαζή μού έστειλες μπλιμετάσσα,

Γενική σταύλαζης στήν αθηνασια.

Αλλά σταύλαζης πει και μπλιμετάσσα.

Οταν, πού τον Βαλκανικού πολέμου, δη τότε αύτοράθρο τής Γερμανίας Κάιζερ πήγε στήν Κέρκυρα, έγινεν έξει πολλοί για την πατηγία. Επίτηγαν τότε έπει και πολλοί αντιπρόσωποι τότου, μεταξύ τόν άδιον και ά συνεργάται μαζή κ. Στόνος Μ λέτη, αντιπρόσωπον τήν Πατρίδα τον μακαρίτη Σίμου και δη η Σταυ. Σταυ, έπιληρων, δσον και δη τόν έπιτονας και κατευτανε τήν τελείων τή δουλεύη του.

Έναντι τή ένθασης τήν έπιληρων πού έποιησε ο Μελάς, και δη Σ. Σταυ. Σταυ, δέν χωρίσαν μαλών.

Μά τό καρό τής έκταταλεύσεων τόν άμαξαν έφεραν στό άντρωφορητο. Και μιά μέρα, πού είχε παιε δη αντορόστρων, δη η Μελάς δέν βάσταξε και τόν έπιτεπτο.

Έτσι ένσχονταν τόν άμαξαν έκινηθσαν και οι άλλοι άμαξάδες. Τότε δη η Μελάς έτρωνε τόν κ. Σταυ. Σταυ, νά τόν βοηθήση.

— Δεν έχω καρό για καγκάδες τόρα, τό διάπτοντα πού έποιησε δη η Σταυ. Μόλις μηνέν πέντε λεπτά για νά προφτάσουν τόν τηλεγραφήσητο. Βάστα μιά στιγμή δης νά τηλεγραφήσου και... έθυσα.

Και τή πήδησε στό ένα ώλα άμαξαν και τραβήσης πούρ τό τηλεγραφείο.

«Ο κ. Μελάς δέν έπιε δεινά και παυμάδη δης νά... περιμείνη και έπιτεπτο.

Μια φορά, έπιτρηξε τόσος σιναγανωνιώδες μεταξύ τόν έπιτεπτον «Σχύρι» τον Κονιορουλάν και «Εμπόρες» τον Καλαποθέτη, πού είχε έπιτρεπει και σταύτας και τόν άναγκωτούν πονόν.

Λιγοβοτάνι, λοιπόν, για κάποιαν άνθερον υπάλληλο τον έπιτρηξη τον έσωτερον δη καθώς έβαδιζε σιγά-σιγά στό δρόμο, διεβάζοντας τό «Σχύρι», άπονα πάσι πού τή φωνή ένδος ποδηλάτον πούρ έρχόταν με μεγάλη ταχύτητα και τόν φώνας «Εμπόρες γιά νά πανειριστούν, γιατί δη δρόμος ήτανε στενός.

— Εμπρόδιούσσες...

«Η ίντιλληρος νόμος πάς είνε κανείς έρημηροδιούλης. Και τον άπιντησε και αύτος με φωνή δηναρή και δημομένη:

— Φήγε άτ' έδω, έγω παίρνω τό «Σχύρι»!

Άλλα τό ποδηλάτο... πού δέν διάβαζε καιεια έρημηροιδα, τόν στην πή έρι έ με τή φόρα του.

